

הפרה אדומה לשריפה דייקא בשער שושן בספר 'שרביט הזהב' (מאמרם לב, לה).

המלך מהדו ועד כosh: אמרו חז"ל (מגילה יג) "רב וশמו אל חד אמר הודה בסוף העולם וכosh בסוף העולם והד אמר הודה וכosh גבי הדדי היו קיימי כשם של מלך על הודה וכosh כך מלך מסוף העולם ועד סופו", והארכנו בסודם של דברים בספר 'שרביט הזהב' (מאמר לב).

(ד) **וזאת יקר:** אחשوروש חףץ לפרסם את כבוד עשרו ויקר תפארת גודלותו, היפך הנאמר בפסוק (תהילים מט יג) "וְאַדְם בֵּיקֶר בְּלִילָנֶן", ופרש"י "לשון יקר ותפארת", ובaban עזרא פירש מעניין ממון, והארכנו עוד בסודם של דברים בספר 'היבני' ואחיה' מאמרי נישואין (מאמר כסא של כליה).

ויש להוסיף בזה, דעתו פעמים 'הוא' עולה בגי' ק"פ, ויש לרמז דעתן עשה אחשوروש משתה מאה ושמונים יום דייקא, כיון שרצתה לפוגם בשלימות יהוד קוב"ה ושכינתייה, הנرمز בתיבת 'הוא', ובפרט במנין ט"ו פעמים כנ"ל [-'סירה באשלמותא'].

ועיין עוד לקמן (ט יח) מה שהתבאר אחר כל הארכיות הנ"ל, בעניין קריית המגילה בט"ו לחודש דייקא.

ועיין עוד לקמן (ה ז) בקשר הפנימי שבין מגילת אסתר לשלה המלך, ובפסוק האחרון של המגילה - ונעיצת סוף המגילה במחילה בעניין זה.

ועיין עוד מה שכתבנו בעניין העיר שושן והшибיכות לשושנה, וענין יציאת

הסתכלות פנימית - הארת מרדכי הצדיק - על השתתפות כלל ישראל בסעודת אחשوروש

מסעודתו של אותו רשות" (מגילה יב) וחטאו בכך שהלכו לסעודה של אחשوروש שכלה מטרתה הייתה כדי להחטיא את ישראל,

(ה) **עשה המלך לכל העם הנמצאים בשושן משתה:** הנה בפשטות מתבאר בדברי חז"ל שככל ישראל "נהנו

ב. וזו^ל הזה"ק (ח"ב פה): "תאנא, כתיב (דברי הימים א כת גג) ושב שלמה על כסא ה' למלך, כמה דכתיב (מלכים א ייט) שיש מעלות לכסא. רבイ אבא אמר, דקיימה סירה באשלמותא. דתנין בינויו שלמה קיימת סירה באשלמותא, אימתי באשלמותא, דקיימת בחמשה עשר, כמה דתנין: אברהם, יצחק, יעקב, יהודה, פרץ, חצרון, רם, עמנגדב, נחשון, שלמון, בועז, עובד, ישע, דוד, שלמה, כד אתה שלמה קיימת סירה באשלמותא, הדא הוא דכתיב ושב שלמה על כסא יהו"ה למלך, וכתיב שיש מעלות לכסא, אלא כגונא דלעילא" (ועיין עוד פסיקתא רבתי טו, פסקתא דרב כהנא ה יב).

ג. **ויש** לבאר עוד, שימי המשטה בכללות היו קפ"ז, כמנין 'מקום', שכן כל עיקר המשטה היה כדי לחלק על הש"ית, אשר הוא 'מקום' של עולם' (ב"ר סח ט), ועיין עוד בספר 'מכון שבתק' (מאמר ליק"מ נת).

**הַפְּלֵךְ לְכָל הָעָם הַנִּמְצָאִים בְּשׁוֹשֶׁן הַבִּירָה לְמַפְּדוֹל וְעַד
קָטֵן מִשְׁתָּה שְׁבֻעָת יָמִים בְּחִזְרָגָת בֵּיתֵן הַמֶּלֶךְ:**

רש"י

לאס מטמא: (א) גנת. מקוס ורעניו ילקות: ביתן. נטווע צמילנות:

~~~~~

כרצונו שלא להאכילן ולהשתותן דבר איסור, דمرדי כי גופיה ודאי שלא היה נהנה כלל מאותה סעודה", ומצאנו עוד בדברי חז"ל שהוא מרדי כי מתענה כל אותם שבעה ימים (תרגום המגילה לעיל פסוק ה, ולקמן פסוק י, וע"ע תרגום יונתן לעיל פסוק ח).

ובפשתות הלימוד מאותה סעודה הוא שצרייך לסור להוראת זקני הדור, וכמו שכותב ביערות דבש (ח"א דרוש ג): "ומזה נלמד העיקר, מבלי להמרות פי חכמי הדור, כי תמיד רוח ה' תוסף על תמים דעתם וכו', אילו שמעו אז לקול מרדי, לא הגיעו לתוכלת הסכנה עצומה مما ששתו ושכרו בסעודת אחשوروש".

אמנם יש להתבונן עוד בזה, שהנה מאידך גיסא אמרו חז"ל (מגילה שם): "שאלו תלמידיו את רבי שמעון בן יוחאי, מפני מה נתחייבו שנאיהן של ישראל שבאותו הדור כליה וכו', אמר להם הם לא עשו אלא לפניהם, אף הקדוש ברוך הוא לא עשה עמהן אלא לפניהם", [ועיי מש"כ ר' צדוק בדריסטי לילא' (לב) שהזוכיר מאמר חז"ל זה על מה שנחננו מהסעודה של אחשوروש] ועוד אמרו חז"ל (מדרש אבא גוריון פרשה א): "וכשהיו ישראל רואים כל בית המקדש שם לא היו רוצחים להסב עמם,

וכדברי חז"ל (אסתר ז יג): "אמר רבי יצחק נפחא: המן בעלילה גדולה בא על ישראל להחטאים בסעודתו של אחשوروש", הדא הוא דכתיב יובמלאת הימים האלה עשה המלך לכל העם הנמצאים בשושן הבירה וגוו" ואין העם האמור כאן אלא ישראל, הדא הוא דכתיב (דברים לג כת) 'אשריך ישראל מי כמוך עם נושא בה' וגוו", אמר המן לאחצوروש: אלהים של אלו שונא זמה וכו', ועשה להם משתה וגזור עליהם שיבואו כולם ויאכלו וישתו ויעשו כרצונם, שנאמר 'לעשות כרצון איש ואיש', כיוון שראה מרדי כי, עמד והכריז עליהם ואמר להם: 'לא תלכו לאכול בסעודתו של אחשوروש, שלא הזמין אתכם כי אם ללמד עלייכם קטיגוריא, כדי שהיא פתחון פה עם מدت הדין לפרט געlicaם לפני הקב"ה', ולא שמעו לדברי מרדי והלכו כולם לבית המשתה, אמר רבי ישמעאל: 'שמונה עשר אלף וחמש מאות הלכו לבית המשתה ואכלו ושתו ונשתכו ונטקללו, מיד עמד שטן והלשין עליהם לפני הקב"ה וכו'".

ומה שמרדי היה אחראי על המשתה, כדברי חז"ל (מגילה שם) "לעשות כרצון איש ואיש. אמר רבא, לעשות כרצון מרדי והמן", היה רק כדי להציג את מי שהלך למשתה - שלא יכשלו במאכלות אסורות, וכדברי המהרש"א שם: "זהינו

שהיה בבית המקדש (כמו שכתוב בעזרא ג יב), והתחליל לעורר את העם הנמצאים שם, אך חבריו השתיקו אותו וניסו להמשיך לעסוק בשלהם, אך לפתח מצטרף עוד יהודי אל הבכיות, באמרו: 'הביטו וראו, המלך אחשורוש הולך עם בגדי כהונה ! הרי אני זוכר בילדותי את הכהן גדול הולך עם בגדים אלו ! אין ירדנו לכוח דיוותה תחתונה !', וכך היו הולכים הולך ובכו, בחיצוניותם הם שקוועים במשתה ותענוגותיו, אך בלביהם פנימה מקשש וקורא הקול הפנימי, נשמהם אינה מנחת להם, ודיקא מתוך משתה היין יוצא הסוד הפנימי של נשות ישראל, אשר צמאה ומתגעגת לקונה].

מרדי הצדיק מאיר בהם שבאמת רצונם אל הטוב, וגם כאשר נראה לי היהודי שרצונו ברע ובחטא, באמת גם אז בפנימיות נפשו רצונו בטוב, וכמו שSEGALIM בספה"ק פנימיות דברי חז"ל (עי' נדרים ט: ובשבט מוסר מה) "רשעים מלאים חרבות": "הרשוים הם מלאים חרבות והם אינם יודעים כלל מהו חרטה, כי זהו בעצם שהם מתגברים בעניין רשותם, זהו בעצם חרטה, כי מלחמת שבא בראותם חרבות, על כן הם מתגברים ביותר ברשותם כמו שני אנשים שנלחמים זה נגד זה, שכשאחד רואה שהבר מתגבר נגדו, אזי הוא מתגבר ביותר כנגדו, כמו כן ממש כשהבר רואה שמתחיל איזה טוב להעתור אצל אצלם אזי הוא מתגבר ביותר והבן" (שיה"ה יג).

ושעה להם מסיבה לעצםם", הרי לנו שבאמת כלל ישראל לא רצו בمزيد להמרות את פי ה', רק נפלו להיכן שנפלו, אך הכל היה 'לפנים', וכדלקמן.

והנה בפשטות נראה שהם לא עשו אלא לפנים' הינו שעשו רק כלפי חוץ, אך בתוך ליבם לא התכוונו לכך, אך יש לבאר עוד בפנימיות, שהם בעצם לא ידעו שבאמת רצונם בטוב, אך מרדכי הצדק הטענה והתפלל כל אותן ימים על כלל ישראל (בדברי התרגום שם) ובכך עורר את פנימיות ליבם להשיית, ונתגלה גם אצלם פנימיות רצונם, אשר 'מי שיודע קדושת ישראל מאיין הם ל Kohanim, ויודע רוחניות ודקות של ישראל, הוא יודע שישישראל הם רוחקים לגמרי מעוזן, ואין עוזן שייך להם כלל כלל לא, לפי גודל קדושתם משורשים וגודלם דקותם ורוחניותם' (ליק"מ תנייא ז) וכח זה גילתה רבינו שמעון בר יוחאי, אשר פתח את סודות פנימיות התורה, ולימד את כלל ישראל איך להתבונן בפנימיות נשות ישראל, אשר באמת בפנימיות רצונם תמיד טוב.

[ונציר לעיננו איך היה נראה שם, שהגיעו בני ישראל אל המשטה, ובתחלילה ישבו ושתו, אך אחר שנכנס יין יצא סוד, ולפתחם רואים את כל המקדש, ומיד נזכר אחד המסובים בבית המקדש, שהרי הזרים שביהם עוד זכרו את בית ראשון, והתחליל לבכות ולהתגעגע להשתראת השכינה

ה. וראה מה שכתב בליקומ' (קמא רעד): "דע, שיש רשעים שעובדים ויגעים כל ימיהם כדי לעקור עצמן מהשם יתברך ומתורתו לגמרי, כי הנקדוה הקדושה של קדושת ישראל שיש עדין בתוכם, אך על פי שם רשעים גמורים, היא מבבלת אותם, ומביאה בהם הרהור תשובה ויראה מאימת הדין הגדל,

(ז) חור א בְּרֵפֶם וְתִבְלָת אֲחֹז בְּחַבְלִי בְּזַיִן וְאַרְגָּמָן עַל גָּלִילִי
כַּסְף וְעַמְוֹדי שָׁש מְטוֹת א זָהָב וְכַסְף עַל רַצְפָּת בְּהַט וְשָׁש
וְגַדְר וְסַחְרָת: (ח) וְהַשְׁקוֹת בְּכָלִי זָהָב וּכְלִים מְבָלִים שָׂוִינִים
וַיַּיְן מְלִכּוֹת רַב בַּיָּד הַמֶּלֶךְ: (ח) וְהַשְׁתִּיה בְּדָת אֵין אָנָּס כִּי
כֵן א יִסְדֵּה הַמֶּלֶךְ עַל בָּל רַב בַּיָּתו לְעַשּׂות בְּרֵצֹן אִישׁ וְאִישׁ: ס

רש"י

סָלְצָו: וַיַּיְן מְלִכּוֹת רַב. סָלְצָה, וְלֹצְמָנִיו
הַמְלָאוּ סָאָקָה הַוָּמָס כָּל הַמְּלָאָמָר וְהַמְּלָאָמָר יִן סָאָמָר
וְקַן מְמָנוּ: (ט) בְּדָת. לְפִי טִים קָעוֹדָת
שָׁכוּפִין הַמְּמָסָוִין לְשָׁמוֹת כָּלִי גָּדוֹל וִישְׁבָת
שָׁהָלִינוּ יִכְלֶל נְשָׁמוֹת כִּי הַסְּקָוָתִי הַכָּל כָּלִן
הַיַּן הַוָּמָקָם: יִסְדֵּה. נְעָזָן יִסּוּד כָּלָמוֹר כָּן מָקוֹן
וְלֹוָה: עַל בָּל רַב בַּיָּתו. עַל כָּל סָלִי
קָעוֹדָה סָר סָהָוָפִיס וְסָר סָטָנָמִיס וְסָר
סָמְקָיס: לְעַשּׂות בְּרֵצֹן אִישׁ וְאִישׁ.
כָּל הַמְּלָאָמָר לְיֻנוּ:

(ז) חור בְּרֵפֶם וְתִבְלָת. מַיִי גַּגְדִּיס לְגַעֲוִוִּים
פְּלִיק לְסָס לְמַעֲוָות: אֲחֹז בְּחַבְלִי בְּזַיִן
וְאַרְגָּמָן. מְלֹוקְמִיס צְפָמְלִי דָזָן וְמְלֹגְמָן הַוָּמָן
פְּלִיק לְסָס עַל גָּלִילִי כְּמָפָר וְעַל עַמְוֹדי סָס:
מְטוֹת זָהָב וְכַסְף. עַל רַצְפָּת. קָרְקָעָת שָׁל צָהָט וְסָס
לְקָעוֹדָה: עַל רַצְפָּת. קָרְקָעָת שָׁל צָהָט וְסָס
וְגַוְיִי מַיִי הַגְּנִיס טְוּזָתִים פְּלִיקְטוּ לְגַעֲוִוִּים, וְלִפְיִי
מְשָׁמְעוֹת סָמְקָלָה כָּךְ סָמָס: (ט) וְהַשְׁקוֹת
בְּכָלִי זָהָב. כָּמוֹ וְלֹאָקָום: שָׂוִינִים. מְשָׁוִינִים
וְסָמָה וְקַן וְדְמִיאָס צָוָונִים, וְלֹצְמָנִיו דָרְסָו מַה

לְקַמֵּן [פרק ה ח, ועיי' עוד בספר 'אשיהה
בְּחוּקִיךְ] וְאָרָא תְּשֻׁעָג שִׁיחָה ב', וְעַיִן
וְעַד לְקַמֵּן ו (ט) בְּעַנִּין מְרַדְכִּי הַצְדִיק
וּמְשָׁה רְבִינָו.]

אָוֹר הַצְדִיקִים נִקְרָא 'סְתָר', שְׁכַנְן אָוֹרָו מְאִיר
דִּיְקָא בָּזָמָן וּבָמָקוֹם הַהְסְתָרָה
וְהַעֲלֵמָה, שֵׁם הַוָּא מְגַלֵּה אֶת מְצִיאוֹת ה'
וְהַאֲבָתָו, דִּיְקָא בָּזָמָנים שְׁנָרָאָה כְּרִיחָוק
וְהַסְּתָרָה, כַּאֲשֶׁר הַיְהוּדִי מִיוֹאָשׁ מִעַצְמוֹ,
וְחוֹשֵׁב אֶל לִיבָוּ שְׁבָפֶרֶט וּבָמָקוֹם זֶה הַוָּא כָּל
כָּךְ רָחֹק, שֵׁם מְאִיר לְזַהֲדִיק שְׁבָאָמָת הַוָּא
דָבָוק בָּה' וּמְלָא רְצָנוֹת וּכְיסָפִין לְהַשִּׁיעָת.
אָךְ הָאָדָם אִינוּ רֹצֶה לְהַאמִּין לְכָל זֶה,
שְׁכַנְן הַוָּא מְסַתְּכָל עַל עַצְמוֹ בְּהַסְּתָכָלוֹת
מְצֻומָּצָמת וּמְגַבְּלָת, זֶה הַעֲבוֹדָה בְּעַת

זֹזֶה פְּנִימִיּוֹת דְּבָרֵי חֹזֶל שְׁיָהָם לֹא עָשׂוּ
אֶלָּא לְפִנִּים', אֲשֶׁר רַק מְרוֹדְכִּי הַצְדִיק
יִכְלֶל לְעוֹדָר כָּחָזָה, וְלֹהָאֵר בָּהָם שְׁבָאָמָת
רְצָוֹנָם בְּטוּבָה, וְכָמוֹ שְׁהַתְּבָאָר בְּאַרְוֹכוֹ
בְּמָקוֹם"א לְגַבְיוֹ אֲרִיכָוֹת הַתְּعִסְקָוֹתָו שֶׁל
מְשָׁה רְבִינוּ עַם נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בָּאָרֶץ
מִצְרָים קָוְדָם גָּאֹלָתָ מִצְרָים, שְׁעִיקָּר עֲבוֹדָתוֹ
הִיָּה לְהָאֵר בְּבָנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁבָאָמָת רְצָוֹנָם
לְהַגָּאֵל וְלְהִיּוֹת הָעָם הַנְּבָחר שֶׁל הַשִּׁיעָת,
וּבָכָךְ הַוְצִיאָם מִמְּטָה שְׁעָרֵי טֹמַא, כָּךְ
מְרוֹדְכִּי הַצְדִיק בְּדָוּרוֹ הָאֵר לְכָלָל יִשְׂרָאֵל,
שָׁגָם כַּאֲשֶׁר חָטָאוּ וּנְפָלוּ לְהִיכָּן שְׁנָפָלוּ,
בָּאָמָת גַּם שֵׁם נִמְצָא ה' יִתְבָּרֵךְ, וְהַשִּׁיעָת
עֲדִיָּן חָפֵץ בָּהָם, וּבְכָחָה זֶה חָזָר וּעוֹדָר
אַהֲבָתָם לְהַשִּׁיעָת, וְכָחָה זֶה מַתְעֹורֵר מִידָּי
שָׁנָה בְּעַת מִשְׁתָּה הַיִּזְרָעֵל כַּפִּי שְׁהָאָרְכָנוּ בָּזָה

וְעַזְיָן עוֹד לִקְמַן (ב, ה, ה) בְּעַנֵּין הָאֲרָתָה מְרֻדְכִּי הַצְדִיק לְכָלָל יִשְׂרָאֵל, וְהַמְשַׁכְתָ שֶׁלֶשׁ עֲשָׂרָה מִדּוֹת שֶׁל רְחִמָּים עַל יְדֵי מֹשֶׁה רְבִינוֹ אַחֲרַ חַטָּאת הַעֲגָן.

וְעַזְיָן עוֹד בָּסְמוֹךְ בְּעַנֵּין "וְהַשְׁתִּיה כְּדַת וָגּוֹן", לְעַשׂוֹת כְּرַצְוֹן אִישׁ וְאִישׁ" בְּעַנֵּין פְּנִימִוֹת לִיבָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בָּזְמָן הַמְשַׁתָּה.

(1) חור: עיין בספר 'שרביט הזהב' (מאמר לד) בהרחבה בשיעיות תיבת 'הור' ל'הור' בן מרים ולסוד הרוח'.

משתה הַיִן, כַּאֲשֶׁר הַיְהוּדִי יוֹצָא לְמַעַלָה מְגֻבּוֹלֹת וְצִמְצּוּמִים דָקְדוּשָה - אֶל הַמָּקוֹם שֶׁלְמַעַלָה מְטֻעָם וְדַעַת, אֶזְיָה מַתְעוֹרֵד כּוֹחֵם שֶׁל הַצְדִיקִים לְחַזּוֹר וּלְעוֹרֵר אַהֲבַת הָהָגּוֹנָה בְּלִיבוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וּלְעַל הַאֲדָם לְחַפֵשׁ דִיְקָא בָמְקוּמוֹת שֶׁהָיָה נְרָאָה לוֹ שְׁנָפֵל שֶׁם (בְּחִינַת 'נְהָנָה מְסֻעָדָתוֹ שֶׁל אָוֹתוֹ רְשָׁעָה'), וּכְשִׁתְבּוֹנֵן יְרָאָה שְׁבָאמָת גַם שֶׁבָעָמָק הַהְسְתָרָה רְצֹנוֹ בְטֻוב וְהַוָּא בָאָמָת דָבָוק בְהַשִּׁׁיתָת (בְּחִי) 'לֹא עָשָׂה אֶלָּא לִפְנִים' (ועיין עוֹד בספר 'שרביט הזהב' מאמר לט השארכנו בְעַנֵּין זה).

כָּח הַבְּחִירָה בְכָלִי הַמִּקְדָשׁ וּבְשְׁבָתָה, בְּעַם יִשְׂרָאֵל וּבְאוֹמּוֹת הָעוֹלָם

כְּרַצְוֹנָם, דַהֲיִינוּ אֶת 'כָח הַבְּחִירָה', וְלְכָאוֹרָה זֶה הַיְמָךְ הַנְהָגָת הַמְלֻכָות, שֶׁהַמֶּלֶךְ מוֹרָה לְעַם כִּי צָדֵל לְנָהָג (אָמְנוּ שְׁלִימִוֹת הַמְלֻכָה הוּא בְכָח הַבְּחִירָה, כַּפִי שַׁהָאָרְכָנוּ טוֹבָא בְכָ"מַ).

וּבָאָמָת מּוֹצָאים כָּאן בְמִשְׁתָה שֶׁל יְדֵי שָׁאַחֲשָׁרוֹשׁ נָתֵן לְאוֹמּוֹת הָעוֹלָם אֶת 'כָח הַבְּחִירָה' - 'לְעַשׂוֹת כְּרַצְוֹן אִישׁ וְאִישׁ', קָלְקָלוּ הַרְבָה, מִשְׁא"כ יִשְׂרָאֵל בְכָח בְּחִירָתָם בּוּחָרִים בְטֻוב, וּכַפִי שַׁהָאָרְכָנוּ טוֹבָא בְסְפַר 'יִשְׂרָאֵל בְּחִירִי' (פ"ב) בְדִבְרֵי

(2) וְכָלִים מְכָלִים שָׁוֹנִים וָגּוֹן, וְהַשְׁתִּיה כְּדַת אֵין אָוָנָס וָגּוֹן, לְעַשׂוֹת כְּרַצְוֹן אִישׁ וְאִישׁ: יִשְׁלַחְתּוּנָן בְדִבְרֵי חֹזֶל שָׁאַחֲשָׁרוֹשׁ הַשְׁתָמֵשׁ בְכָלִי הַמִּקְדָשׁ (מְגִילָה יב), מָה הָיָה עִקָּר רְצֹנוֹ בְזָה (וְעַיְלָה פָסָוק אֶת מָה שְׁכַתְבָנוּ בָזָה), וְעוֹד צָרִיךְ בַּיּוֹרֵד מִהָּכֹונָה בְתִיבּוֹת 'וְהַשְׁתִּיה כְּדַת', וּפִי חֹזֶל (מְגִילָה יב) כְּדַת שֶׁל תּוֹרָה וּכְרָה.

עַזְיָן יִשְׁלַחְתּוּנָן בְלִשׁוֹנוֹת "אֵין אָוָנָס" "לְעַשׂוֹת כְּרַצְוֹן אִישׁ וְאִישׁ", אֲשֶׁר מְבָטָאים שָׁאַחֲשָׁרוֹשׁ נָתֵן לָהּ לְעַשׂוֹת

וּמְחַמֵת זוֹ אֵין לָהּ תָעַנְגֵג מְהֻבִירּוֹת וְהַתְאוֹת שְׁלָהֶם, עַל כֵן הַמִתְאוֹרִים וַיְגַעַם כַּדִי שִׁיגַעַן לְכִפּוֹרָה גּוֹרָה בְדִעָתָם, חַס וְשָׁלוֹם, בָאָופָן שֶׁלֹא יְהִי לָהּ עַזְרָד סְפָק לְנַטוֹתָה אֶל הָאָמָת, אֶבֶל צָרִיכִים לְזָה גִיְעָה גְדוֹלָה מָאֵד מִאֵד כַּמָה וּכַמָה שְׁנִים רְחָמָנוֹ לְצָלָן, רְחָמָנוֹ לְשׁוֹבֵן, כִּי הִירְבָוֹת שְׁבָהֶם אַיִנָה מְנַחַת אָוֹתָם וּמְבָלְבָלָת אָוֹתָם תְמִיד".